

Arbete ger bröd så jag svettas för en orsak
En klok insikt och livet känns solklart
Liksom bäckarna flödar till floder
Floder till havet, vi bygger utav dem
Erfarenhet, ja jag tror jag har dem
Uppväxt i staden så jag är hygglig med garden
Man lär sig att leva efter sin egen miljö
Blir robust och hård när allting faller som snö
Det här är vardagsmat, kanske en värdslik sak
Men det skrämmer mig ibland för jag har en bitter smak
Ingen dör före sin tid, det har ödet bestämt
Aldrig trott på nån Gud men får känslor i advent
Livet är paniken i en brinnande teater
Och jag brinner inombords och min hjärna är en krater
Och färgen från min omgivning den finns därinpå
Så likt betongen är grå blir mina känslor blå

För jag lämnar allt det där
Så långt som det bär, fast i min värld
För jag hamnar alltid där
Så långt som det bär, fast i min värld
Och dom minns jag, frågorna dom finns här

Dagarna går jag dealar ständigt med min dumhet
Vill göra rätt på nåt sätt och få det rumsrent
Men felstegen finns där, har gjort dem till tusen
När bjälkarna ruttnar, faller hela huset
Svårt att formulera varför jag lever så här
Drömmer om att resa, om att få se vår värld
Innan den försvinner för gott, för det är nåt jag förstått
Att inget är för evigt under människans brott
Jag kastar olja på paletten för att måla mitt liv
Det blir en dåre på driv som alltid snålar med tid
Min spontanitet liknas närmast vid en blomma
Där nätterna blir långa, har svårt att somna
Och vardagen är grå, ett mönster man vill bryta
Daglig basis det handlar om att flyta
Och drömmarna de kvävs men de finns i perferin
Som energi och bensin, ett depressionsvaccin

För jag lämnar allt det där
Så långt som det bär, fast i min värld
För jag hamnar alltid där
Så långt som det bär, fast i min värld
Och dom minns jag, frågorna dom finns här

Har vart i lejonets kula, stått där vid grinden
Klättrat för högt, har fått känna på svindeln
Aldrig tittat ned, men blickat upp mot himlen
Berusat mig själv för att flippa mina sinnen
Sen vaknat upp till något sobert tillstånd
Kan inte rubba på tiden för den har sin gång
Alla klavertramp, klart jag minns dem
Folk som jag sårat genom åren är det synd om
Vi faller isär, det har man lärt sig genom åren
Skriker och svär, hinner knappt läka såren
Det börjar med en bagatell som slutar i hell

Slutar i en lägenhet där jag somnar helt själv